

Hans Jacob Sørensen: Hvad jeg ser som noget meget væsentligt ved det foreliggende Lovforslag, er, at man derigennem efter min Mening fortsat hævder den Uafhængighed, som Dommene nødvendigvis maa have i den vigtige Gerning, de har at røgte. Men samtidig tænkes der gennemført en Skærpelse af Samfundets Krav om, at disse betydningsfulde Stillingers Indehavere er Mænd, hvis Evner og Kræfter er fuldt ud i Behold, saa de stadig kan hævde den Autoritet og Anseelse, der maa forlanges af dem.

Det, Lovforslaget gaar ud paa, er at fastsætte en Aldersgrænse for Dommere, en Alder, hvorudover de ikke maa blive i deres Stillinger. Man kan godt sige, at naar dette Spørgsmaal er blevet rejst, og med ikke ringe Styrke, netop nu, har en Del af Dommene selv været ude om det, idet de er blevet siddende i deres Stillinger længere, end deres Evner og Kræfter faktisk tillod dem.

Nu ved jeg godt, og jeg har selv fra denne Plads før peget paa, at man maa meget vare sig for at ville sætte alle i samme Gruppe, naar man taler om Alder og Bibeholdelse af Evner og Kræfter. Men jeg tror alligevel, at naar man i Lovgivningen har indsat en generel Aldersgrænse paa 70 Aar for Tjenestemænd, har man trukket en saadan Grænse, at i hvert Fald de fleste ikke bliver gaaet for nær. Man ser ogsaa i mange andre Landes Tjenestemandslvgivning baade, at man der har en Aldersgrænse, og at den er sat til 70 Aar. Men til denne generelle Aldersgrænse i vor Tjenestemandsløvslov blev der jo føjet en Undtagelsesbestemmelse for Dommere, og der er ikke Tvivl om, at naar denne Undtagelsesbestemmelse blev fastsat, var det, fordi man ogsaa den Gang stod overfor det Spørgsmaal, der samtidig med denne Sag er rejst: om en Fastsættelse af Aldersgrænse for Dommere er i Overensstemmelse med Grundlovens § 71.

I Lønningskommissionen af 1929 beskæftigede vi os ogsaa med dette Spørgsmaal, og jeg er tilbøjelig til at tro, at i og for sig kunde der da have været skaffet et Flertal for en Tilføjelse til Tjenestemandsløvs § 53 af den Art, som dette Lovforslag, om det bliver ophøjet til Lov, vil blive. Men ogsaa da veg vi tilbage for at fremsætte et saadant Forslag, fordi vi mente, at man burde afvente en nærmere Afklaring af dette Forhold, og fordi vi vidste, at man i juridiske Kredse var ret uenig, om det var grundlovsmedholdeligt eller ej at fastsætte en Aldersgrænse for

Dommere. Det er jo ogsaa givet, at Meningerne om dette Spørgsmaal endnu er delte, og vi maa da ogsaa undersøge hele Forholdet nærmere i det Udvalg, som bliver nedsat om denne Sag.

Men jeg ønsker i denne Forbindelse og med det for Øje, at Meningerne er saa delte, fastslaaet den absolutte Sikkerhed, som den højtærede Justitsminister mente at have for, at Lovforslagets Bestemmelser ikke kolliderer med Grundlovens § 71. Jeg ønsker det, fordi det selvsagt maa være og blive Justitsministeriet, der i første Række hæfter for det grundlovsmedholdelige. Men dernæst vil jeg gerne sige, at jeg ikke ud fra en almindelig Betragtning som Lægemand kan tro andet end, at Grundlovens Bestemmelser i § 71 maa forstaas som paa een Gang skærmende den enkelte Dommers Uafhængighed under Gerningens Udøvelse, men samtidig ikke hindrende, at Dommere som andre Tjenestemænd er undergivet en Tjenestemandsløvs Bestemmelser, ogsaa vedrørende en generel Aldersgrænse. Jeg har set, at i flere Landes Grundlove har man udtrykkeligt fastslaaet, at Tjenestemandenes Aldersgrænse kan fastsættes ved særlige Lovbestemmelser, og det er selvfølgelig givet, at saa er enhver Uklarhed bortfjernet vedrørende et Spørgsmaal som det, vi staar overfor her med Hensyn til Dommene og en eventuel Aldersgrænse for dem.

Men hvorom alting er, saa har vi en generel Aldersgrænse for Tjenestemænd med Undtagelse af Dommere. Denne Undtagelsesbestemmelse foreslaas nu ophævet, og jeg mener, at er det grunsløvsmedholdeligt, saa er det ikke blot ønskeligt, men ogsaa meget betimeligt, at denne Undtagelsesbestemmelse bliver ophævet. Befolkningen har i det store og hele anerkendt Tjenestemandsløvs Aldersgrænse for Tjenestemænd ved de 70 Aar som ret og rimelig og reagerer derfor, naar den ser, at nogle af vore mest betydelige Embedsstillinger er beklædt af Mænd, hvem man omtaler skaansomst, naar man siger, at de er gaaet ind i Oldingealderen og har dette Aldersstrins Præg; endnu stærkere bliver Reaktionen, hvis Forholdet er det, at enkelte saadanne Dommere bliver i deres Stilling højt op i Alderen og trods Henstilling ikke vil forlade den uden tvungen Afsked og derfor med fuld Løn.

Jeg gentager: Lovforslaget maa først og fremmest i Henseende til Grundlovsmedholdelighed nærmere prøves i et Udvalg, og der kan maaske ogsaa være andre Spørgsmaal, som der der kan være Grund til at